

ньої особи на використання створеного музичного твору, слід визначити в письмовій формі .

– неповнолітні у віці від 14 до 18 років можуть здійснювати права на музичні твори в загальному порядку за письмовою згодою законних представників.

– також вдосконалення потребують питання дотримання особистих немайнових прав неповнолітніх осіб, а саме: право на ім'я та право на недоторканність музичного твору незалежно від віку автора. Виняток становитиме лише стан здоров'я неповнолітньої особи внаслідок чого особа не може передбачити наслідки.

– досить розповсюдженим є питання розміщення неповнолітніми авторами музичних творів в мережі Інтернет, в зв'язку з чим необхідно передбачити: можливість використання музичного твору неповнолітнього автора шляхом розміщення в мережі Інтернет та надання доступу необмеженому колу осіб.

Література:

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №№40 – 44. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws>
2. Харитонов Є.О., Харитонova О.І., Старцев О.В. Цивільне право України: Підручник. – [Вид. 3, перероб. і доп.] – К.: Істина, 2011. – 808 с. 3.Иванов Н.В. Авторские и смежные права в музыке: Учеб. – практ. пособие / Под ред. А.П. Сергеева. М. 2009. – 176 с.

Федорова Валерія Валеріївна,
аспірант кафедри цивільного права
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник: к.ю.н., доцент Кривенко Ю.В.

ЦИВІЛЬНЕ ПАРТНЕРСТВО

Затвердження Національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року вимагає від українського Уряду прийняття закону про цивільні партнерства вже у 2017 році [1]. Проголошуючи гасла «Україна – це Європа» та декларуючи відданість європейським цінностям представники української влади, зокрема парламентарії та урядовці, повинні розуміти, що необхідна практична реалізація заявлених дій. Разом із тим питання цивільного партнерства дуже чутлива тема для українського суспільства, і вимагає підготовки значної правової бази, детального обговорення та проведення роз'яснювальної роботи серед

населення, для того щоб знизити рівень ворожості та непорозуміння в суспільстві щодо теми цивільного партнерства.

Можна тривалий час сперечатися щодо оцінки одностатевих відносин з точки зору моралі, релігії та прав і свобод людини, але ігнорувати той факт, що такі відносини існують, і знаходяться поза межами правового регулювання вже неможливо. Зростання соціальної терпимості, ослабленням гендерної біполярності (уявлення, що чоловіки й жінки у всьому є протилежними один одному), емансипація сексуальності від репродукції, активізація борців за громадянські права в Україні, яка постійно підтримується Європейським союзом, далеко не повний перелік причин необхідності ввести в рамки правового поля відносини, які існують у суспільстві [2]. Також необхідно відмітити зміни у розподіленні гендерних ролей у традиційній сім'ї. Існуюче сімейне законодавство вже не в повній мірі відповідає фактичних відносинам, що складаються в суспільстві. Разом із тим реформування сімейного законодавства вимагає постійного балансування між правом, моральними та релігійними уявленнями про шлюб та сім'ю, що в ситуації з одностатевими відносинами видається неможливим. Як компромісний варіант щодо врегулювання одностатевих відносин та фактичних шлюбних відносин, багатьма країнами використовується інститут цивільного партнерства, що укладається у формі договору.

На сьогодні маємо два законопроекти щодо цивільного партнерства, які запропоновані громадськими організаціями і поки жодного від Уряду чи політичних партій.

Перший варіант, запропонований депутатом К. Лук'яною та аналітичною групою «Левіафан», що являє собою окремий закон, який пропонує встановлення особливого соціального інституту – цивільного партнерства [3]. Метою законопроекту є перш за все регулювання майнових та особистих немайнових відносин партнерів. Автори законопроекту підкреслюють, що він не стосується реформування інституту шлюбу, тобто не є альтернативним шлюбом для гомосексуальних пар, а також не розглядає питання всиновлення та сурогатного материнства.

Автори надають наступне визначення цивільному партнерству: «Цивільне партнерство – це визнаний державою соціальний інститут, в якому юридично визнані відносини між двома людьми, які можуть бути однієї або різної статі та не бажають або не мають можливості за законом зареєструвати шлюб» [3].

Як впливає з визначення цивільні партнерства можуть врегулювати не лише одностатеві відносини, а й надати правовий статус фактичним шлюбним відносинам між чоловіком та жінкою, без встановлення факту спільного проживання судом, як передбачено законодавством зараз. У ряді країн (Франція, Угорщина, Нідерланди, Бельгія та ін.) цивільні партнерства популярні саме се-

ред різностатевих пар. Наприклад, колишній президент Франції Ф. Олланд перебував саме в цивільному партнерстві з С. Руяль [4].

Основні аспекти цивільного партнерства за запропонованим законопроектом:

1. Офіційна реєстрація. В проекті закону пропонується надати право реєструвати цивільні партнерства шляхом укладення договору цивільного партнерства і засвідчення його нотаріусом або органом місцевого самоврядування, який в свою чергу, заносить інформацію про такий договір у Реєстр договорів цивільного партнерства України.

2. Право на спільну власність. Проект Закону, по суті, дублює положення Сімейного кодексу України щодо спільної сумісної власності подружжя. Вбачається, що у цивільних партнерів має бути можливість встановлення у договорі, окрім режиму спільної сумісної власності, режиму спільної часткової власності майна, набутого за час існування партнерства.

3. Право на утримання, яке за проектом може бути передбачено в договорі цивільного партнерства, але залишається на розсуд сторін.

4. Право бути представником партнера в медичних питаннях. Цивільний партнер отримує такі самі права, як родичі першого ступеня споріднення, що видається цілком логічним. Не дивлячись на це, окремі медичні питання, наприклад відключення партнера від апаратів штучної підтримки життя, проведення хірургічних втручань, що можуть мати летальні наслідки, мають бути прямо передбачені в договорі цивільного партнерства або обмежені тим самим договором.

5. Право на статус сім'ї. Маються на увазі пільги, що надаються сім'ям у різного роду державних та комерційних структурах.

6. Право на спадкування на рівні із спадкоємцями першої черги. З проекту Закону вбачається прирівнення цивільного партнера у питаннях спадкування до пережившого подружжя, що є досить дискусійним.

7. Право не свідчити проти партнера в суді.

8. Право на користування спільним житлом, порядок якого, знову ж таки, встановлюється договором цивільного партнерства.

9. Можливість припинення цивільного партнерства за заявою будь – якої сторони і внесення даних про припинення на протязі одного місяця з дня подання заяви. Видається, що в такому довготривалому строку не має потреби, коли мова йде про фактичне припинення дії договору за ініціативою обох сторін. Якщо сторони не дійшли до взаємної згоди щодо припинення договору цивільного партнерства, він може бути розірваний в судовому порядку.

Умови реєстрації цивільного партнерства як договору та як особливого цивільного статусу фізичних осіб.

1. Збільшений вік, з якого можливе реєстрація цивільного партнерства, а саме – 21 рік.

2. Не перебування кожного з майбутніх цивільних партнерів на момент реєстрації цивільного партнерства у зареєстрованому шлюбі чи у іншому зареєстрованому цивільному партнерстві.

3. Неможливість реєстрації цивільного партнерства з родичами прямої лінії споріднення, а також між усиновлювачем та усиновленою ним дитиною, братами та сестрами (як між повнорідними, так і неповнорідними, двоюрідними). Також, договір цивільного партнерства не можуть укласти чоловік та жінка, що перебувають у зареєстрованому шлюбі між собою. Логічним вбачається відсутність можливості укладати договір недієздатними та обмежено дієздатними особами.

4. Необхідність обов'язкової особистої присутності кожного із майбутніх цивільних партнерів і особисте підписання договору цивільного партнерства.

Другий законопроект, це проект громадської правозахисної організації Центр «Наш світ», який пропонує розповсюдити на цивільних партнерів (у варіанті проекту «сімейних» партнерів) всі права і обов'язки подружжя як у звичайному шлюбі з чітко обумовленими у самому законі винятками [5]. Де факто, даний проект передбачає можливість реєстрації одностатевого шлюбу, що не є прийнятним та необхідним для українського суспільства на даному етапі.

В обох проектах закону про цивільні чи сімейні партнерства є багато недоліків та спірних питань, що потребують окремого обговорення, особливо, що стосується питання спадкування такими партнерами, а також питання проживання та виховання малолітніх та неповнолітніх дітей одностатевою парою партнерів.

Разом із тим можна помітити два підходи до розуміння цивільного партнерства, які характерні не тільки для української спільноти, а й для країн Європи зокрема. А саме розуміння цивільного партнерства, як цивільного договору між фізичними особами і застосування до таких відносин саме договірних засад цивільного права; розуміння цивільного партнерства як союзу, цивільного статусу, та врешті решт зрівняння його із шлюбом.

Перший варіант видається більш поміркованим і акцентованим не лише на одностатевих партнерів, а й на різностатевих, які з якихось причин не реєструють шлюб, але прагнуть юридичної захищеності своїх майнових та немайнових прав.

Питання цивільного партнерства ще зовсім нове для українського цивільного права, тому вимагає глибокого аналізу різних підходів до розуміння правової природи такого соціального інституту, обґрунтування необхідності

його впровадження для українського суспільства, розробку правових інструментів суто українського варіанту цивільного партнерства.

Література:

1. Про затвердження плану дій з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 23.11.2015 р. № 1393 – р [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua/control/uk/cardnpd?docid=248740679>.
2. Красносілецький, Д. П. Гетеросексизм як соціально – політичний феномен сучасної України. 2015. [Електронний ресурс] / Режим доступу до ресурсу: [PDF] [irbis – nbuv.gov.ua](http://irbis-nbuv.gov.ua).
3. Цивільне партнерство [Електронний ресурс] / ВБО «Точка опори». – 2016. – Режим доступу до ресурсу: [http://t – o.org.ua/tsivilne – partnerstvo/](http://t-o.org.ua/tsivilne-partnerstvo/).
4. Гражданский пакт солидарности (PACS) [Електронний ресурс]. Режим доступу до ресурсу: <https://ru.wikipedia.org/wiki>
5. Андрій Кравчук. Збірник матеріалів щодо запровадження реєстрованого партнерства в Україні [Електронний ресурс] / Андрій Кравчук // Центр «Наш світ». – 2016. – Режим доступу до ресурсу: http://gay.org.ua/publications/civil_partnership_propositions2016.pdf.

Данча Мирослав Іванович

аспірант кафедри цивільного права

Національного університету «Одеська юридична академія»

Науковий керівник: к.ю.н., професор кафедри цивільного права НУ «ОЮА»

Калітенко О.М.

ДО ПИТАННЯ ПРО СФЕРУ ДІЯЛЬНОСТІ ПРИВАТНИХ ВИКОНАВЦІВ ТА КОЛЕКТОРІВ

Ситуація правозастосування, що склалася в останні десятиліття в нашій країні, яскраво свідчить про необхідність вдосконалення механізму примусового виконання боргових зобов'язань до складу яких входять як обов'язки виконати судові рішення, так і борги, що виникли внаслідок невиконання або нена належного виконання договірних зобов'язань, тощо.

На сьогоднішній день не проблема отримати судові рішення чи укласти будь-який цивільно-правовий договір. Але, як свідчить практика, все частіше виникає проблема виконати те чи інше судові рішення або стягнути борг з боржника за договором, який добровільно не погоджується виконувати свої обов'язки.

Тривалий час на теренах нашої держави існувала наступна ситуація: виконанням судових рішень займалася державна виконавча служба, яка за статис-